

Arrest

nr. 275 013 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas voor:

“Verzoeker, van Turkse nationaliteit diende op 29.09.2016 een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type B) in het kader van familiebezoek. Verzoeker was op dat ogenblik student. Het Bestuur kende hem op 09.11.2016 dit visum toe voor een periode van 30 dagen. Verzoeker diende op 31.01.2019 een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf (type B). Dit visum werd hem op 21.03.2019 geweigerd aangezien het doel en de omstandigheden van het verblijf niet afdoende was aangetoond. Er werd geen hotel reservering voorgelegd en de band met de uitnodiger was niet aangetoond, waardoor verzoekers wil om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 02.04.2021 een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf (type B). Dit visum werd hem op 12.04.2021 geweigerd daar het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende waren aangetoond. De beroepsactiviteit van verzoeker was niet afdoende aangetoond en het reisdoel onvoldoende onderbouwd, waardoor een redelijke twijfel bestond dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum zou verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 07.02.2022 wederom een aanvraag in voor een visum kortverblijf (type B). Dit visum werd hem op 08.03.2022 geweigerd, conform artikel 32 van de Verordening (EG) 810/2009, daar er een redelijke twijfel bestond over verzoekers voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.”

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum, en heeft de volgende redengeving:

“(…)

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 3 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene verklaart bedrijfsleider te zijn maar toont niet aan de hand van een bankhistoriek aan dat hij beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn professionele activiteit. Hierdoor is de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen.

De oorsprong van de bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening is grotendeels ongekend.

Betrokkene heeft een voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische ambassade. Deze weigering werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. In deze context worden er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Betrokkene reisde eerder binnen Schengen maar toont ditmaal zijn economische verankering in Turkije niet aan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert twee middelen aan die elkaar deels overlappen.

Het is passend beide middelen gezamenlijk te bespreken.

De middelen worden als volgt voorgesteld in het verzoekschrift:

“III. IN RECHTE

EERSTE MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62,1ste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De beslissing verwijst in de motivering naar artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009, en voegt dan een standaardformulier 'weigering' toe.

Artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 vermeldt, voor wat betreft de hier bestreden beslissing, enkel als rechtsgrond:

"er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten."

Dit is in het standaardformulier aangekruist onder nummer 13.

Verzoeker wijst er op dat dit laatste criterium geen criterium is dat steun vindt in artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009. Evident overweegt de tekst van de verordening op de bijlagen bij die verordening. Het is niet omdat in een standaardformulier een dergelijk criterium is opgenomen, dat het conform de tekst van de verordening zou zijn.

Het criterium 'voornemen om het grondgebied te verlaten' is om evidente redenen niet opgenomen in artikel 32 van de verordening. Het betreft inderdaad een criterium dat betrekking heeft op een toekomstige intentie of gebeurtenis, die door niets of niemand kan hardgemaakt worden. Een 'glazen bol' criterium kan geen basis zijn voor een criterium in de wetgeving.

In die zin schendt de aanduiding van nummer 13 op de bestreden beslissing artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009.

Daar dit nummer een essentieel onderdeel is van de beslissing, dient de beslissing reeds om die reden vernietigd te worden.

De motivering van de visumweigering werd aldus geheel gebaseerd op een "glazen bol" criterium, terwijl verzoeker reeds meerdere keren zijn moeder in België bezocht heeft én er bij de visumaanvraag stukken werden neergelegd betreffende de medische toestand van de moeder. Meer nog, er werd bij de visumaanvraag uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker slechts drie weken in België zou verblijven teneinde zijn moeder bij te kunnen staan.

Verzoeker vroeg niet meer dan een behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid bij behandelen van zijn dossier. Niets is minder waar nu er sprake is van een zeer stereotiepe motivering.

De bestreden beslissing dient om deze reden vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Dit onderdeel wordt in ondergeschikte orde ontwikkeld omdat het een criterium betreft dat niet in artikel 32 van de verordening 810/2009 is opgenomen.

De beslissing stelt:

'er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten'.

Als concrete motieven wordt hierbij dan gesteld:

'Betrokkene verklaart bedrijfsleider te zijn maar toont niet aan de hand van een bankhistoriek aan dat hij beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn professionele activiteit. Hierdoor is de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen.

Betrokkene reisde eerder binnen Schengen maar toont ditmaal zijn economische verankering in Turkije niet aan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.'

Vermelde motieven, als zij al enig motief kunnen vormen om een 'onvoldoende garantie op terugkeer' te staven, quod non, gaan niet op.

Er is verzoeker nooit een bankhistoriek gevraagd. Toch heeft hij dit uit eigen beweging bijgebracht.

Verzoeker heeft op het ogenblik van de aanvraag verder attesten bijgebracht van zijn zelfstandige activiteit in Turkije. Deze bewijzen zwart op wit zijn beroepsactiviteit en zijn financiële band met Turkije. Verder heeft verzoeker stukken bijgebracht waaruit blijkt dat hij vader is van twee jonge kinderen. Deze bewijzen onomstotelijk zijn affectieve band met Turkije.

Het motief 'redelijke twijfel verlaten grondgebied voor verstrijken visum' is te verwerpen als een suggestief en op geen enkel concreet element gesteund motief. Er wordt niet aangetoond waarom aan de 'garantie op terugkeer' (wat niets te maken heeft met zijn situatie in Turkije, maar wel met de redenen waarom hij naar België wilde komen) zou getwijfeld worden.

Verzoeker had duidelijk aangetoond dat dit was om zijn moeder bij te staan bij haar operatie en haar herstel. Het is ook zo meegedeeld aan het consulaat te Istanbul.

Het getuigt dan ook van een gebrek aan goede trouw om aan die intenties te twijfelen.

De motieven van de beslissing falen bijgevolg.

De beslissing schendt ook de redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting. Er wordt in feite eender welk motief aangewend, zelfs wanneer het gaat om motieven die totaal geen hout snijden.

Derde onderdeel,

Het gaat om een loutere willekeurige weigering van het visum.

Dit blijkt niet enkel uit de stereotiepe motivering van de weigering, maar ook uit het gegeven dat er verwezen wordt naar de voorgaande weigering.

De willekeur blijkt uit het feit dat aan verzoeker in het verleden, naast de eenmalige weigering, meerdere visa voor bezoek aan zijn moeder werden gegeven, dit zonder problemen en dat hij steeds zonder problemen naar Turkije is teruggekeerd.

Het bevestigt de willekeur van weigering.

Dergelijke weigering schendt naast de motiveringsplicht, ook de redelijkheids- en zorgvuldigheidsvereiste.

In deze kan verzoeker dienstig verwijzen naar een arrest van Uw Raad⁴ waarin geoordeeld werd dat elke visumaanvraag alleszins op zijn merites moet worden beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de elementen die deze aanvraag ondersteunen. Dit blijkt eveneens uit artikel 21, 9 van de Visumcode waarin staat dat een eerdere visumweigering niet automatisch leidt tot weigering van een nieuwe aanvraag en een nieuwe aanvraag wordt beoordeeld op basis van alle beschikbare informatie. De Raad ontkent in het aangehaalde arrest niet dat de gemachtigde rekening mag houden met het feit dat reeds eerdere visumaanvragen werden geweigerd, maar dit ontslaat de gemachtigde niet van zijn plicht om verder te kijken dan enkel het resultaat van vorige visumaanvragen. Het ontslaat de gemachtigde dus niet van zijn plicht om op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening te houden met "alle" beschikbare informatie, nl. ook met de reden waarom die eerdere aanvragen werden geweigerd en - niet in het minst - of verzoeker hieraan heeft geredigeerd bij de huidige aanvraag.

Verwerende partij faalt hierin nu zij de nieuwe bijgebrachte stukken niet ten gronde beoordeeld heeft.

De nieuwe bijgebrachte stukken toonden immers aan dat verzoeker naar België wenste te reizen in het kader van een operatie van diens moeder. Dat verzoeker het voornemen had slechts drie weken in België te blijven.

In deze wenst verzoeker te benadrukken uitdrukkelijk medische attesten betreffende de nakende operatie van diens moeder bijgebracht te hebben, doch zijn deze op geen enkel ogenblik in ogenschouw genomen geweest.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

TWEEDE MIDDEL

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62,1ste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending artikel 8 EVRM.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt uw Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt verder aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoeker meent te kunnen stellen dat de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 32 van de Visumcode geschonden is. Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM in samenhang gelezen met het redelijkheidsbeginsel.

Dit artikel heeft betrekking op het gezinsleven én op het privéleven.

Het behoort tot de aspecten van het gezinsleven én privéleven dat verzoeker zijn moeder kan komen bezoeken op het moment dat dit het hardst nodig is, met name wanneer zijn moeder een ernstige en zware operatie dient te ondergaan.

Het gezinsleven tussen verzoeker en diens moeder kan voorlopig enkel in België uitgeoefend worden gelet op de medische toestand waarin de moeder van verzoeker zich in bevindt. Verwerende partij heeft zich dan ook schuldig gemaakt aan een schending van artikel 8 EVRM

Alleszins is het niet redelijk noch proportioneel om in de gegeven omstandigheden het visum te weigeren. Te meer nu verwerende partij hier onomstotelijk van op de hoogte was nu a) de moeder van verzoeker een begeleidend schrijven bij de visumaanvraag gevoegd heeft waarin zij haar medische geschiedenis uiteenzet en b) zij verder in deze lijn tevens medische stukken dienaangaande toegevoegd heeft.

Verzoeker wijst uitdrukkelijk op de gevoegde stukken bij diens visumaanvraag. Op basis van die stukken diende verwerende partij, als zorgvuldig en redelijk bestuur, tot een andere beslissing te komen.

Wanneer verwerende partij het redelijkheidsbeginsel wel ten harte had genomen, was zij tot de conclusie gekomen dat het visum in zake toegekend diende te worden. Om redenen buiten de wil van verzoeker en diens moeder om, kan de moeder immers niet afreizen naar Turkije om haar zoon aldaar te bezoeken.

Een zorgvuldig en redelijk bestuur zou onomstotelijk tot een ander besluit gekomen zijn.

Er is aldus eveneens sprake van een manifeste beoordelingsfout wegens kennelijk onredelijk handelen door de medische toestand van de moeder van verzoeker niet in ogenschouw te nemen nu verwerende partij hier uitdrukkelijk van op de hoogte was.

In ieder geval is de bestreden beslissing minstens kennelijk onredelijk nu er in het verleden reeds visa kort verblijven werden verleend aan verzoeker zonder dat de moeder zich in een medisch penibele situatie bevond.

Verwerende partij diende dan ook uitdrukkelijk aan te geven waarom de visumaanvraag geweigerd werd. Ook al werden er medische stukken bijgebracht waaruit de ernst en de noodzaak van het familiebezoek blijken.

In ieder geval herinnert verzoeker eraan dat eenmaal verwerende partij in een bepaalde zaak een opportuniteitsoordeel gemaakt heeft, hij niet zomaar in een latere beslissing in dezelfde zaak, een tegenovergestelde opvatting als grondslag voor de nieuwe beslissing kan nemen tenzij uit de motivering blijkt op welke gronden de overheid van opvatting veranderd is.

Verwerende partij diende aldus op deugdelijke wijze te verduidelijken hoe hij zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid aanwendt en op basis van welke elementen hij nu precies van mening is waarom de verzoeker niet (meer) voldoet aan de voorwaarden op grond waarvan aan hem meerdere keren een visum kort verblijf met het oog op familiebezoeken werd uitgereikt door dezelfde overheid en dit rekening houdende met de medische toestand van de moeder van verzoeker die uitdrukkelijk gestaafd werd met stukken.

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel: artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het visum wordt geweigerd omdat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen dat de verzoekende partij het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum verlaat. De gemachtigde motiveert concreet door te verwijzen naar haar professionele activiteit. De financiële band met het herkomstland is onvoldoende bewezen. De oorsprong van de bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening is grotendeels ongekend. Er ontbreekt voldoende terugkeergarantie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij wijst erop dat de motieven, vernoemd onder nummer 13, geen criteria zijn die steun vinden in artikel 32 van de Visumcode. De bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.” (eigen onderlijning).

De stelling van de verzoekende partij is onjuist. In artikel 32 van de Visumcode wordt gesteld onder punt 1, laatste lid:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partij laat na de volledige tekst van artikel 32 van de Visumcode te lezen. Bovendien wijst artikel 32 erop dat de aanvrager moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Supra is al aangetoond dat artikel 32, 1., b) voorziet dat het visum kan geweigerd worden als er twijfels zijn over het voornemen tot terugkeer naar het oorsprongland.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing dat de verwijzing naar het gebrekkig aantonen van een Turkse economische verankering niet afdoende is als motief op zich. Dit zou een subjectief motief zijn en een “*glazen bol*”-criterium.

De Raad merkt op dat dit criterium voorzien is in de Visumcode en dat het handelt over “*redelijke twijfel*” bij het voornemen van de verzoekende partij om na binnenkomst in het Rijk België binnen de vervaldag van het visum te verlaten. Enige zekerheid is niet vereist.

Het gegeven dat de verzoekende partij haar zieke moeder wenste te bezoeken, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ten overvloede: de moeder van de verzoekende partij heeft een schamel inkomen (invaliditeitsuitkeringen) en dit al minstens sedert 1 januari 2021 blijkt uit de stukken in het administratief dossier. Evenmin blijkt uit de medische stukken die de verzoekende partij bijbracht dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen naar de verzoekende partij.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij Turkse documenten overmaakte, niet vertaald, over haar bedrijf “P.(...) E.(...)” zodat de Raad het gissen heeft over haar inhoud. Hetzelfde geldt voor de rekening/verrichtingen van deze vennootschap “01.01.2021-30.09.2021”, waar de tekst onverstaanbaar is en een stuk is met titel “*vadesiz Hesap Cüzdanı*”, waar de naam van de verzoekende partij niet in voorkomt. Het stuk over het inkomen van de verzoekende partij dat toegevoegd is aan het verzoekschrift, is in het Turks opgesteld en evenmin vertaald, zodat de Raad moet gissen naar haar inhoud.

In elk geval vindt de Raad geenszins terug dat de verzoekende partij over een voldoende en regelmatig inkomen uit professionele activiteiten beschikt. De stukken die de verzoekende partij voorlegde over de Turkse bestaansmiddelen ter gelegenheid van haar aanvraag, zijn evenmin vertaald. Het motief hierover in de bestreden beslissing is juist en niet kennelijk onredelijk. Voldoende bestaansmiddelen werden niet aangetoond. De bestreden beslissing verwijst ook naar eerdere visumaanvragen die geweigerd werden. Een eerdere weigering was al gebaseerd op het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. De beroepsactiviteit en economische verankering met Turkije kon niet worden vastgesteld. De verwerende partij vermag uit deze elementen op kennelijke redelijke wijze tot haar besluitvorming te komen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen correcte beoordeling plaatsvond. Deze vaststellingen zijn voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij bij een vorige visumaanvraag erop gewezen werd dat zij verklaarde bedrijfsleider te zijn, maar niet aantoonde aan de hand van een bankhistoriek dat zij beschikte over voldoende en regelmatige inkomen uit haar professionele activiteit zodat de financiële band en de beroepsactiviteit onvoldoende werden bewezen, temeer de oorsprong van de financiële middelen grotendeels ongekend is. De verzoekende partij weerlegt dezelfde conclusie van de verwerende partij niet. De bewering dat thans wel een bankhistoriek is voorgelegd, vindt geen steun in het administratief dossier. De voorgelegde financiële gegevens over de periode van 1 januari 2021 tot 30 september 2021, en deze van het jaar 2020, bevatten niet de naam van de verzoekende partij en lijken eerder te wijzen op een vorm van een balansrekening en niet een persoonlijke bankhistoriek. Enige uitleg hierover ontbreekt in de middelen.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan met welke dienstige stukken, gelet op *supra*, de bestreden beslissing geen rekening hield. De grieven over haar familiebanden zijn niet van aard aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende inkomen beschikt.

Waar de verzoekende partij alludeert in een tweede onderdeel van het eerste middel (in ondergeschikte orde aangevoerd) op het gegeven dat haar nooit werd gevraagd om een bankhistoriek voor te leggen, verwijst de Raad naar de vorige weigeringsbeslissing van 12 april 2021, waarin uitdrukkelijk het ontbreken van de bankhistoriek wordt vermeld. In het kader van een aanvraag rust de bewijslast op de schouders van de verzoekende partij. De verzoekende partij is zelf onzorgvuldig geweest.

Uit geen gegeven kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet in goede trouw zou gehandeld hebben. De bestreden beslissing is niet willekeurig genomen. De verwijzing naar arresten van de Raad is niet dienstig. Zij kennen in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde en elk geval moet op

zijn eigen merites beoordeeld worden. Evenmin getuigt de houding van de verwerende partij van enig willekeurig gedrag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze niet “*automatisch*” voortvloeit door de eerdere weigering van het toekennen van een visum. Artikel 21, 9, van de Visumcode is niet geschonden. De bestreden beslissing houdt rekening met wat voorligt bij de visumaanvraag waarover moest beslist worden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de operatie die haar moeder toen moest ondergaan, kan dit op zich niet leiden dat een visum moet worden toegestaan indien er onvoldoende duidelijkheid is over de inkomsten van de verzoekende partij.

Artikel 32, lid 1, van de Visumcode *iuncto* artikel 21, lid 1 moet worden uitgelegd dat de verplichting van de bevoegde autoriteiten van een lidstaat om een eenvormig visum af te geven veronderstelt dat er, in het licht van de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en zijn persoonlijke omstandigheden, die zijn aangetoond op basis van de door de aanvrager verstrekte informatie, geen redelijke twijfel mag bestaan over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. De Raad leidt hieruit af dat de gemachtigde zijn redelijke twijfel kan afleiden ofwel uit de algemene situatie in een land, ofwel uit de persoonlijke omstandigheden eigen aan de zaak. Daarbij wordt overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode verlangd dat de aanvragers van een eenvormig visum informatie verstrekken die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen. Het staat de aanvragers dus niet vrij die informatie te verstrekken, zoals verzoekende partij voorhoudt. Het arrest *Kouskhaki* (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Kouskhaki*, pt. 67-69) zegt immers in § 72 “*Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.*”

Bij de voorwaarde dat er geen redelijke twijfel mag bestaan over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, onderzoekt men veeleer of er een voldoende worteling van de aanvrager in het herkomstland bestaat, opdat er geen redelijke twijfel bestaat dat die persoon zal terugkeren naar het land van origine. Die worteling in het herkomstland is onder meer ook een economische worteling in het herkomstland. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde zich vragen stelt bij die economische worteling in het herkomstland door aan te stippen dat er geen bankhistoriek voorligt van voldoende inkomsten voor verzoekende partij of afdoende stukken voorliggen over haar persoonlijke financiële middelen. Verzoekende partij verwijst naar de stukken, maar bespreekt deze niet naar hun inhoud. Verzoekende partij heeft weliswaar in de uitnodiging inderdaad gewezen op het feit dat haar moeder moest geopereerd worden. Maar dit feit op zich toont geen economische band met Turkije aan. Aangaande het gezin blijft de verzoekende partij in het vage. Geen stukken zijn toegevoegd die concreet ingaan op de werkelijke relatie tussen verzoekende partij en haar familie in het herkomstland. In elk geval weerlegt de verzoekende partij de motieven over de economische worteling niet. De Raad kan in een dergelijke situatie het niet kennelijk onredelijk vinden, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde zijn redelijke twijfel stoelt op economische motieven. Verzoeker laat *in casu* na aan te tonen welke informatie, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, hij heeft verstrekt aan de gemachtigde om de redelijke twijfel weg te nemen over zijn economische worteling in zijn herkomstland.

Uit het loutere bestaan van een partner en kinderen kan op zich niet afgeleid worden dat het voornemen tot terugkeer voorhanden is.

2.5. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

2.6. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Waar verzoeker een schending van zijn gezinsleven met zijn moeder, conform artikel 8 EVRM, aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont tot het kerngezin van zijn moeder te behoren, noch toont hij banden van afhankelijkheid met haar aan.

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.” (zie RvV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verder blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zelf aangeeft een gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in Turkije te leiden.”

In de mate dat de verzoekende partij suggereert dat in dit geval door de operatie van haar moeder een bijzondere afhankelijkheid wordt aangetoond en haar moeder zich niet kan verplaatsen naar Turkije, blijkt uit de stukken die worden voorgelegd dat de operatie is geslaagd en de moeder het ziekenhuis heeft verlaten zodat de verzoekende partij haar actueel belang bij deze grief niet aantoont.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. De verzoekende partij voert in het titeltje van haar eerste middel nog de schending aan van artikel 6, lid 5, van de Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting van de middelen duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat aldus niet toe te besluiten dat zij de schending aannemelijk maakt van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Beide middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN